

Komentár k prvému čítaniu (Jób 38,1.8-11)

Ťažko skúšaný Jób prestával dôverovať v Božiu starostlivosť a moc a naliehavo si žiadal vidieť Boha. Na jeho sťažnosti prichádza ako odpoveď Božie zjavenie v búrke sprevádzané slovom. Všemohúci a slobodný Boh stvoriteľ pripomína Jóbovi, že je iba človek s obmedzenými skúsenosťami (nebol pri stvorení sveta: 38,4-7.19-21), znalosťami (38,5) a schopnosťami. Daná stať dokresľuje Božiu zvrchovanosť nad morom potvrdenú evanjeliom. Používa sa tu dvojité obraz mora, ktoré jednak búrlivo vyviera z lona zeme a jednak chaotické a búrlivé vody ohraničil Boh bránami. Žartovné oblečenie mora oblakmi a jeho ovinutie mračnami ako plienkami v prípade novorodeniatka vnáša do opisu Božej moci ľahkosť a vtip.

Komentár k druhému čítaniu (2 Kor 5,14-17)

Apoštol Pavol sa opakovane dostával do konfliktu s ľuďmi, ktorí podkopávali jeho autoritu. Nevzdáva sa, lebo v jeho apoštoláte a službe zmierenia (v. 18-20) ho doslova „vlastní“ *agapé tu Christu: láska ku Kristovi*, resp. *láska Krista* k nám, keďže Kristus zomrel za všetkých. Je to krásny súhrn Pavlovej spirituality utvárajenej Kristovým krížom, kde život kresťana v Kristovi je novým životom vzkriesenia. Vo svojej obhajobe pred Korintňanmi preto pripomína, že na prvom mieste je treba sa dívať na spolubratov ako na znovuzrodené Božie deti, „nové stvorenia v Kristovi“ (aj keď na prvý pohľad ľudské oči nemôžu nič vidieť). A nové stvorenie – nový životný štýl spočíva v nasadení sa pre Krista, nie pre seba.

Komentár k evanjeliu (Mk 4,35-41)

Po reči v podobenstvách Marek predkladá v 4,35–5,43 štyri zázraky prepojené so smrťou, ktoré ukazujú veľkosť a moc Ježiša nad „prírodnými živlami“ (4,35-51), „nad zlými duchmi“ (5,1-20) a nad chorobou i smrťou (5,21-43). Prvý zázrak ukazuje Krista ako vládcu nad vodami. Búrlivé vody, ako neskrotiteľný a nebezpečný živel boli považované za sídlo démonských síl. Ovládať ich znamenalo ovládať sily zla. Nočný čas navyše podčiarkuje hrôzu chaosu pri búrke. Ježiš je s učeníkmi sám, aby sa zjavil úzkemu okruhu učeníkov. Jeho spánok v lodi je paralelou k spánku Jonáša počas búrky, čím sa tvorí výrazný kontrast s vyčítaním búrky. V extrémnej situácii sa učeníci obrátili na Krista. Ich otázka „Učiteľ, nedbáš o to, že hynieme?“ je výrazom nedôvery a strachu učeníkov, ktoré im Ježiš vytýka. V dvojitém rozkaze: „Mlč, utíš sa!“ je sémanticky výrazný najmä druhý imperatív perfekta (gr. *pefímóso* – *utíš sa*). Nejde tu o obyčajné skrotenie prírodného živlu, ale slová pripomínajú exorcizmus. Ich umlčanie je znakom, že tieto živly mali démonický charakter, ako sa to vnímalo v tej dobe, čo podporí aj nasledujúci opis vyhnania nečistých duchov z človeka do sviň, ktoré sa vrhli do mora (porov. 5,1-13). Upokojenie je v kontraste k počiatkovej búrke. Samotný Boh je činný v osobe Ježiša. Následná bázeň učeníkov (v gr. dosl. *báli sa veľkou báznou*) podčiarkne výnimočnosť tohto pôsobenia. Dva druhy strachu sú typickým prvkom pre biblické rozprávanie o Božom zjavení. Dvojité Ježišova otázka

prehlbuje vedomie „zlyhania“: učeníci nemali podľahnúť strachu, ktorý bol dôsledkom malej viery. Vierou sa tu mieni viera v božskú moc Ježiša. Finálna reakcia učeníkov, pýtajúca sa na identitu Ježiša, sa podobá úžasu svedkov Ježišovho zázraku v Mk 1,27. Otázka Ježišovej totožnosti je červená niť evanjelia, na ktorú už v Mk 1,1 dáva odpoveď a vkladá ju aj do úst stotníka po ukrižovaní (15,39).

Jozef Jančovič

Publikované v spolupráci s [Katolíckym biblickým dielom na Slovensku](#).

The post [Komentár k biblickým čítaniam - Dvanásta nedeľa v cezročnom období „B“](#) appeared first on [Zasvätený život](#).

(Zamyslenie zo stránky zasvatenyzivot.sk.)